

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2014 r. – Secolux przeciwko Komisji i CdT**(Sprawa T-90/14)**

(2014/C 135/64)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Secolux, Association pour le contrôle de la sécurité de la construction (Capellen, Luksemburg) (przedstawiciel: N. Prüm-Carré, adwokat)

Strona pozwana: Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej (CdT) i Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 3 grudnia 2013 r. przyjętej przez Komisję Europejską działającą zarówno w imieniu własnym jak i na rzecz innych instytucji zamawiających, to znaczy Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej i Urzędu Publikacji Unii Europejskiej, na mocy której odrzucono ofertę przedłożoną przez skarżącą w odniesieniu do części 1, „Kontrola w zakresie bezpieczeństwa, dobrego samopoczucia i środowiska” w ramach przetargu nr 02/2013/OIL „Kontrola bezpieczeństwa” oraz na mocy której udzielono spornego zamówienia innemu oferentowi;
- zasądzenie od Komisji Europejskiej kwoty w wysokości 467 186,08 EUR z tytułu odszkodowania za poniesioną szkodę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia udzielenia zamówienia do dnia wypłacenia należnych kwot;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu procedury, gdyż do wiadomości skarżącej podane zostały sprzeczne informacje dotyczące kwoty oferty przyjętej w odniesieniu do części 1. Strona skarżąca podnosi, że:
  - albo kwota oferty wybranego oferenta, wskazana w piśmie Komisji z dnia 11 grudnia 2013 r. informującym stronę skarżącą o ogólnych danych oraz zaletach wybranej oferty jest niewłaściwa, gdyż zbyt niska. W takim przypadku strona skarżająca nie miała dostępu do pewnej informacji dotyczącej ceny wybranej oferty, co narusza obowiązek uzasadnienia;
  - albo wartość udzielonego zamówienia zawarta w ogłoszeniu o udzieleniu zamówienia opublikowanym w dniu 24 grudnia 2013 r. ⁽¹⁾ jest błędna, gdyż zawyżona. W takim przypadku ogłoszenie o udzieleniu zamówienia nie odzwierciedla wartości wybranej oferty, co stanowi naruszenie obowiązku przejrzystości;
  - albo kwota wybranej oferty wskazana w piśmie Komisji z dnia 11 grudnia 2013 r. oraz wartość zamówienia określona w ogłoszeniu o udzieleniu zamówienia są prawidłowe. W takim przypadku zamówienie zostało udzielone w kwocie przewyższającej wybraną ofertę, co stanowi poważne naruszenie zasad przejrzystości, równego traktowania i niedyskryminacji.
2. Zarzut drugi oparty na nieprawidłowościach wybranej oferty w zakresie w jakim wybrany wykonawca nie mógłby po zaproponowanej cenie wykonać prawidłowo wszystkich żądanych usług przy pomocy personelu posiadającego wymagane kwalifikacje.
3. Zarzut trzeci dotyczący rażąco niskiej oferty. Strona skarżająca podnosi, że w niniejszym przypadku istnieje szereg przesłanek wskazujących, iż wybrana oferta nie przystaje do gospodarczych realiów. Komisja powinna była zatem zwrócić się do wybranego oferenta o podanie szczegółowych informacji dotyczących składowych elementów jego oferty zgodnie z art. 151 rozporządzenia delegowanego nr 1268/2012 ⁽²⁾.

4. Zarzut czwarty oparty na naruszeniu zasad równego traktowania i niedyskryminacji zarówno przy przygotowywaniu ofert jak i przy ich ocenie. Strona skarżąca podnosi:
- po pierwsze, że w zakresie w jakim wybrany oferent jest również wykonawcą wcześniejszych zamówień, posiada on wewnętrzne informacje dotyczące miejsc, usług podlegających wykonaniu oraz rzeczywiście żądanych ilości, co spowodowało, że Komisja zwróciła się do skarżącej o wyjaśnienia na podstawie art. 160 ust. 3 rozporządzenia delegowanego nr 1268/2012;
  - oraz, po drugie, że Komisja uwzględniła jakość poprzednio świadczonych usług przez wykonawcę wcześniejszych zamówień przy ocenie ofert złożonych w ramach zamówienia, które miało być udzielone.

⁽¹⁾ Dz.U. 2013/S 249-433951.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2014 r. – St’art i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-93/14)

(2014/C 135/65)

Język postępowania: francuski

Strony

Strony skarżące: St’art – Fonds d’investissement dans les entreprises culturelles (Mons, Belgia); Stichting Cultuur – Ondernemen (Amsterdam, Niderlandy); oraz Angel Capital Innovations Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci L. Dehin i C. Brüls)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strony skarżące wnoszą do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną, a w konsekwencji stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu;
- to znaczy decyzji o nieznanym dacie, sformalizowanej w dniu 29 listopada 2013 r. przez Komisję Europejską w sprawie zażądania zwrotu kwoty 140 500,01 EUR od spółki EDC w ramach zamówienia „Factor SI.2.609157-2/G/ENT/CIP/11/C/N03C011”, wystawienia w tym celu noty debetowej oraz w razie konieczności dochodzenia w tym celu solidarnej odpowiedzialności innych członków konsorcjum.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strony skarżące podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy jest oparty na naruszeniu prawa dobrej administracji, a w szczególności obowiązku uzasadnienia, a także na naruszeniu zasady legalności, w zakresie w jakim decyzja Komisji o zwrocie zaliczek wypłaconych spółce EDC w ramach projektu „C-I Factor”, oraz o dochodzeniu solidarnej odpowiedzialności stron skarżących, członków konsorcjum, w tym względzie jest oparta na bezprawnej decyzji o zakończeniu umowy o dotacje.
2. Zarzut drugi jest oparty na przekroczeniu i nadużyciu uprawnień, a także na naruszeniu prawa dobrej administracji, zasady kontradyktoryjności i ogólnej zasady patere legem quam ipse fecisti, ponieważ Komisja nie dostarczyła informacji pozwalających po pierwsze stwierdzić, czy zbadała uwagi przedstawione przez konsorcjum, do którego należą strony skarżące, a po drugie, poznać powody, dla których odrzuciła te uwagi. Strony skarżące zarzucają również Komisji, że nie dała im możliwości samodzielnego wykonania zobowiązań wynikających z umowy w celu zapobieżenia ewentualnym uchybieniom spółki EDC.